

פרת חטאת פרק ארבעה עשר זבחים קיד.

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה וקמב"י וכו' וי"ל דנפק
דמבא עין לעיל דף סד ע"כ
תוס' ד"ה וקמב"י :

שינוי נוסחאות

[illegible]

טריך למעוטינהו מלהקריב
ואידחו ראויים קרינא צהו
בא למימר הכי אמר קרא
לצא ואחר כך שחטו בחוץ

ובכשלמא רובע
דאקדשינו מעיקרא
מוקצה ונעבר ^{מאין} און
שלו בקדשים קלים
אמאר קדשים קלים
ארתאי ^{אומעלמ} וימעלמ
קלים שהן ממנו דברי
רובע ונרבע דבר ע
בדש כוכבים
אין יוצא דופן בול
קדשים בהיותן הן קד
אותו ואת בנו וכו':
ממין משום דמאי
לדמודי לא
ממין דלא חזי ואית
דאיתו ואידתו אימא
לרבנן ואי תנא הני
דגופייהו אבל אותו וא
קאית לה ^{אימא} מודו
שהיה רבי שמעון אומר
אמאר רבי אילעא אמר
לא תעשון ככל אשר
אמרו להו משה ליש
שרות תקריבו חובו
לגבי שילה מחוסר זמן
לא תעשון אמר רבי י

מחל פחם נפקי אלא בולדות
 ר' ר' לודות עשינן כביוויין כן
 ומחיר עשינן אס נתן לה
 שטובל: כביוויין (פו). לשון
 קין לן ולדות קדשים ליקרב
 ולתן הולדות במסכת ממורה
 שטעין ורענן כחמתי:
 קין דלא מתקנלין: כביוויין:
 אלא תעשה: וכני יונה לא
 עבר מומן יצי השם
 כן. כספרי: דרש ליה
 את המשכן ואז קורין
 שפיר כל הקנינות כשרם
 וחילוק את מותרין כמה
 ליקרב חובות מני את
 שאלין חובה עני את אלו
 עני עני שחלוץ לא התנועה
 אלא הירדן עדיין לא נאחם
 ששכבו ונתקלין: שרש
 יצור: חובות לא קפריבו.
 יצור: יצור עני עני עני עני
 לגלל מחסיר ומן לא עד
 אלא לא שטעין אותם בגלגל
 יצור אלה מחסיר ומן
 מחסיר ומן קרית לה:
 מלתי

לא מישתרי באכילה לא מישתרי
משמע דפסול הגוף חמיר
מזו ונפסחים בסוף אלנו דר
הגוף קיל אלא הכי קאמר
יו ראויין אבל אותו ואת

נע משכחת ליה
 הדר רכעו א' אלא
 ים אוסר דבר שאינו
 ליבא דר' יוסי הגלילי
 ממוקם בעלים הוא
 בה' לרבות קדשים
 יבי יוסי הגלילי הלכך
 היה מוקצה א' ונעבד
 קלים אתנן ומחור
 ת קדשים קסבר זולרי
 שים: בעלי מומין וכו'
 יריבי דא' תנא בעלי
 כל תורין דלא מאיס
 לר"ש וא' תנא תורין
 או אבא בעלי מומין
 (אלא) דמדמה להו ר"ש
 דרתי משום דפסולא
 בנו דפסולא מעלמא
 הרכנן לר"ש צריכא:
 מאי טעמא דר"ש
 ייש לקיש דאמר קרא
 ונחנו עושים פה היום
 ול כי עשיתו לארץ
 לא תקריבו וגלגל
 הוא וקאמר להו משה
 יהיה לרבי זורא אי הכי

בנשי אמן קדושים לא חיללו
שטענען לענעמיה דאמיר כל
ההגוף וגם אין לפרש דשאני
מנו טפי דהא אפילו בטרופא
(שם פס ט) ונראה לפרש דהס
הקדישן או בעודו בנשי אמן
חיללו עליהו קדושה וא"ת ולו
ונגזר שפדוהו דהא מעצירת
המערמין (מסכת סנהדרין טז) אם
כן הקדישן וא"ע דרבי יוחנן
בעוד מני לאקומה בבניהם
ואחר כך הקדישן (ר"ל דל
ביתמין) לך קדושים והקדישן
מערמין (פ"ג טז) דייקא ארש
הוא מני למדק כפי דאם נקט
בנשי אמן לך קדושה לא
נעזר דמנא ומפרש לך והו
(חולין עו) דמנא המנכרת שפדו
ומפרש בנמי (פס) משום דל
תתקרב קסבר בנמי אמן לך
ואפילו קדושה נקט בנמי לך
היא אקדושה נקט רובא דלפי
בנמי אמן לך קדושים בל
(ה) דלמריין גבי כלאם טו
לולדות קדושים ולכל הפחו
קדושים רש לומר דהא

ד' דתפשינהו קדושת אמן אף
מפסולא דאחי מעלמא כ'
ס' (דף עג:) נמי אמרין
מוס עובר ותורין שלא הגיט
אין הפסול תלוי בגופו שיו

אִם בּוֹדוֹת קְדֻשִׁים. אֲתָן וּמִחִיר לֹא
לֹו לְרֵבִי יוֹסִי הַגִּלְיִי דֹאף עַל גִּב
שִׁינָן פ' כֹּל הַאֲסוּרִין (מִמּוֹרָה ז'): לְכָל נֹדֵר
קְדֻשִׁים בְּהוֹיָתָן הֵן קְדֻשִׁים ד. וְאִם
לְמָה לִי קִרָּא לְמַעוּטֵי הַלֵּא חוֹלִין

גמורים ויניהו ודנים בשאר חולין לישת
בחון להפילו עשיון לא בעו דאין
קדושה חלה עשיון כלל דקדושה
בתמורה בפרק כ"ד מערמיין (ד)
ה' דתנן אם זכר עולה ואם נקבה
זכאי שלמים ופריך בגמ' ל"ל לומר
אם נקבה וזכאי שלמים נקבה אם קדשה
אכלתה וזכאי וזכאי אכלתה לזמנה
דהקדש וזכאי סיפא ילדה עומטוס או
אמרוניטוס שבג' אומר אין קדושה
חלה עליהן ומפרש בגמ' (סג סג) משום
דכבר בהיותן כן קדושים יי ולין
קדושה חלה בדבר שאין ראוי וקרא
א"כ הכא נמי לא חילת אשתך ומחיר
לנפלא ויזיל דופן וי"ל דלא למיר
שבג' אין קדושה חלה עליה היינו
קדושת הגוף (לפדות) ולהאכיל בגזיה
ועבודה אבל קדושת דמים איכא
ליפדות שלא במוס ולכן בעי האי קרא
דלא ממעט פתחה אבל מועד בקדשי י
בדק הבית י ולמלאן דלמיר בעמי י
אין קדושים פאילו דלמיר הגוף נחמא
עליה דתפסתינהו קדושה דלמיה
וא"ת למלאן דלמיר בהיותן נמי ימא
מינו דנחמא להן קדושת דמים נחמא
להן קדושת הגוף דלמיר בתמורה
בפרק פלו קדשים (י' יו' וסג) בגי
מפרש נקבה לאסס ודוחק לומר
שבג' י סבר לה כרי עשיון דלית
ל' יי יי קדושה חלה עליה וזמנה

ועוד דלי כרבי שמעון אפילו סבר
עליה קדושת הגוף כדמפרש התם רבי
דלח חיו לגופיה לא נחתא ליה קדושת
פריש נקבד דחוי לשאר קרבנות ושיין
שמעון דלמירין מנו בסקו י' בקרבנות
מירין בון דלחאר שנעו אתנן ומחיר
זו אחר שנלדו כיוון שהקדישן בפירוש
הם נמי הבא כמ"ד נחשי אתנן כן קדושים
ושייר העשרה רבי יוחנן דלמר צפ' כיצד
למחיר ובעשר הכרוב אתנן ומחיר ורבי
אבותב התם הא לבסוף ^א מסיק כמנא
חולין מעוברות ועשה העובר אתנן ומחיר
ל' ליה לאקומה בפשטות כמאן דלמר
אחרי' כמנצורה ואם חלמר בהדיא לרבי
דסבר בהייתן כן קדושין מרשא נמי
וצמי שלמים דלוקומנה כבהמה דקדש
איה יכול להפקע קדושת הולד י' לומר
מרשא לא כן חלמר בסוף ההקדשה
שילא י' שילנה לכלבס ובמוקדשין חקבר
גאב דר מוקדש היא על כרחן מוקדמ
ויושן דלי בהייתן אחרי' חקבר הא לא
היה דפריש' וחס כן כולג דר מוקדש
כמאן כמחורה בסוף י' בקרבנות ודף
ווס ואנדורנינוס דלי אחת מולא אלא
אחיא כמאן דלמר דלמי אתנן
ורובא לא כן כולג משום דלביא דתוס

ול גב דמעי אמן הן קדושין:
ממירין בפרק קמא (לעיל דף ה.) מה
שפולו בגופו ישרק מיד דהא הו
זממן הפסול תלי בגופו כא ואם היה
ל לו שום תיקון דלכויל יומא לא חזי:

עין משפט
נר מצוה

תורה אור השלם

1. נפש כי תחטא ומשלה מעל ביהודה וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו;
2. לא תעשון ככל אשר אָנחנו עשים פה היום איש כל החשד בעמיתו;
דברים יב, ח

מוסף רש"י

[illegible]